KOZMOPOL-9
NEMERE
ISTVÁN
ÖSSZECSAPÁS A FÖLD ALATT
90/9

NEMERE ISTVÁN

Összecsapás a föld alatt

Kozmopol–9 regényújság

90/9.

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

http://adamobooks.com

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2014

PDF ISBN 978–615–5408–00–7

Összecsapás a föld alatt

– Meghozták az új robotokat! – jelentette Mull, a fekete bőrű rendőrhadnagy, és letette a telefonkagylót. Felnézett – és tekintete egy fémburával találkozott. Ezen hideg érzékelők csillogtak törhetetlen burkolatuk alatt, valamint egy fekete megafonnyílás. Egyszóval –jegyzi meg a krónikás –, akik már ismerik a Kozmopol–9–es rendőrkapitányság eddigi történeteit, azok számára nem kétséges: a hadnagy Lírrel, a zseniszámba menő robotrendőrrel állt szemben.

– És akkor mi van? – fuvolázta csodaszép színészhangján Lír, és nem mozdult. Csak célirányos mozgásokat végzett, pedig nukleáris törpeerőműve szinte kimeríthetetlen energiával rendelkezett. – Idekerül még néhány robotrendőr, aztán kész. Azok sem tudnak többet nálam.

– Szeretem, ha ilyen szerény vagy – mormolta Mull kissé zavartan. Segítséget kérve pillantott társaira, az ember rendőrökre, de azok hallgattak. Vanta, a szépséges fiatal hadnagynő, és Yamor nyomozó hol erre, hol arra néztek, csak Lírre nem. Nem is sejthették, hogy annak idején a konstruktőrök valamiféle pszichikai hangulatelemzőket is beépítettek elektronikus agyába, így hát remekül értette a helyzetet. Nem is mulasztotta el megjegyezni:

– Zavarban vagytok, ugye? Hát ünnepélyesen közlöm veletek: ne legyetek... Mint már több alkalommal mondottam volt: hiszek a robotok felsőbbrendűségében, sok szempontból jobbak, mint az emberek... így hát engem egy csöppet sem ejt kétségbe, hogy még két robottagja lesz a kapitányságnak. Mi hárman majd megmutatjuk, hogyan kell nyomozni, bűnözőket elfogni és őrizni! – felemelte egyik gépkarját a hat közül, és figyelmeztetően függőlegesen tartotta a levegőben, ahogyan azt az emberektől látta.

A beszélgetésnek a főnök érkezése vetett véget. Jegorov, akit köznyelven csak „Jegesnek" nevezett mindenki inkább hűvös, mint szívélyes modoráról, benyitott az utca felől. Az ajtónyílásban a rendőrök még látták a felemelkedő tej fehér gömböt – légitaxija távozott automatikusan, újabb utashívásnak engedelmeskedve. Jegorov egyetlen pillantással felmérte a helyzetet, és máris emelt hangon kezdte:

– Kaszinózunk, kaszinózunk...? A hölgynek és az uraknak nincs jobb dolguk?! Netán nincs semmi dolguk?! Ez utóbbi esetben erőteljesen csökkenthetjük a kapitányság személyzetének létszámát.

Mindenki a szobájába sietett, és úgy tett, mintha megfeszítetten dolgozna. Kivéve persze Lírt. Egyrészt azért, mert nem volt saját szobája, másrészt sohasem félt Jegorovtól. Övé volt az ügyelet itt a hallban. Most hát csak állt, és meredten nézte a Jegest, aki nem is állta meg szó nélkül:

– Mit bámulsz, te félvezető? Milyennek látsz te engem? – kérdezte hirtelen támadt kíváncsisággal.

– Attól függ – felelte megfontoltan a robot. – Ha az infraszűrős érzékszervemmel nézem, csak egy ide–oda himbálódzó fehéres hófoltot látok, némi lila szegéllyel. Ha a röntgenszememet kapcsolom be, mint éppen most is... Látok egy eléggé lerongyolódott csontvázat, ferde gerinccel és alul két összenőtt hátsó bordával, hogy az egyéb defektusokról ne is ejtsünk szót...

Jegorov arca ekkor már igencsak vörös volt. Lír nagyon jól tudta, hogy ebből is újabb dühkitörés lesz. Az effélék már mindennapos eseménynek számítottak a kapitányságon. Ha olykor elmaradt –szökőévenként egyszer! – hát maguk

csodálkoztak a legjobban. Lír színérzékelőivel pontosan látta Jegorov arcának változásait, de csak tovább beszélt:

– Ha meg a könnyűlézeres letapogatót alkalmazom, látom az auráját is, kapitány. Általában sárgászöld peremfények lobognak a feje és a teste körül. Ha viszont haragra gerjed, mint például most is, az aura először sötétkékre, majd méregzöldre vált...

Jegorov akkor döntötte el, hogy most már tényleg ordítani fog. De ahogyan az jobb regényekben és főleg filmekben lenni szokott, ekkor szólalt meg a telefon. Lír egyetlen impulzussal szobai beszélőre kapcsolta a készüléket, és így búgott:

– Itt a rendőrség! A Kozmopol szervezet 9–es, városi kapitánysága van a vonalban. Parancsoljon.

Jegorov nehezen lélegzett. Miket művel itt ez a féleszű robot...! A legszívesebben beleszólt volna, de aztán eszébe jutott: van neki tekintélye is, amit meg kell őriznie. (Szegény Jeges – jegyzi meg itt a folyton kotnyeleskedő krónikás –, még hitte, hogy igazán súlya van ebben az épületben...)

– ...Kiraboltak! – hallottak egy rikácsoló hangot. – Úgy, ahogy mondom, fényes nappal kiraboltak!

– Hiszünk önnek – rebegte Lír kissé nőies hangon, alighanem azért, hogy a mellette álló kapitányt dühítse. – Kérem, folytassa. Nagyon örülnék, ha a részleteiket is...

– Kiraboltak, nem elég ez? – rikácsolta az ismeretlen férfi. – Két fiatal pasas! Egyik sincs még huszonöt éves, azt hiszem! Mindkettő fehérbőrű!

– Hol, mikor, mi történt? – adta fel rutinkérdéseit a robotrendőr. A beszélgetést természetesen hangkristályra vette, mint minden bejelentést. Yamor nyomozó lassan kijött szobájából és figyelt.

Jegorov meg dühösen legyintett és elment.

– A város tizenkettes négyzetében, száz méterre a Silla Áruháztól, a légitaxik parkolója mellett. Van ott egy kis liget is... Két oldalról hirtelen ott termettek, az egyik lefogott, befogta a számat is, hogy kiáltani se tudjak... A másik elvette a mágneses csekkjeimet, meg a nálam lévő pénzt... Azt mondták, öt percig meg se mukkanjak, mert akkor visszajönnek, és elintéznek. Tudják, ki vagyok, mert náluk vannak a csekkek a nevemmel, címemmel... Hát hallgattam. Kérem szépen, ezek aztán úgy eltűntek, mintha a föld nyelte volna el őket!

– Vagy inkább a Mars – pontosította a robot, „akinek" elektronikus szuperagya nem tűrt meg illogikus közlendőket.

– Ott van még a helyszínen? – kérdezte Lír.

– Igen, itt várom magukat.

– Perceken belül odaküldök valakit – mondta dölyfösen a robot, mintha ő lenne itt a főnök. Yamor máris a mostanában oly divatos sok színű szivárványzakójáért nyúlt:

– Megyek és kikérdezem. Hátha tud adni egy jó személyleírást.

Alig tűnt el a hadnagy, ismét csengett, ezúttal az egyik videotelefon. Középkorú, tehát olyan hetven körüli asszonyság tűnt fel a kivilágosodó képernyőn.

– Kozmopol, tessék.

– Kérem szépen, engem kiraboltak! – kezdte az asszony igen magas hangon, majd még feljebb ment, és szinte sivítva folytatta: – Világos nappal!

– Hol, mikor, ki tette, mit vettek el öntől? – kérdezte a robot rutinosan, és persze minden szenvedély vagy együttérzés nélkül. Ez hiányozhatott annak az asszonynak is,

mert sivalkodni kezdett: – Szörnyűek ezek a robotok! Nem képesek beleérezni magukat mások helyzetébe...!

– Hát persze, hogy nem – helyeselt azonnal Lír. Az asszony „lelke" egyik kedvenc húrját pendítette meg akaratlanul is, és Lír nem hagyta ki a lehetőséget: – Hogyan is érthetné meg az embereket egy robot? Mikor az emberek labilisak, gyengék, befolyásolhatók... Míg ugyebár a robot ennek éppen az ellenkezője.

– Tessék? – az asszonynak leesett az álla. Erre aztán nem számított. Vanta ott volt a közelben, és érezte, közbe kell lépnie, nehogy újabb panaszt tegyenek a rendőrség munkájára. A Jeges milyen élvezettel szidalmazná őket...! Gyorsan a videotelefon kamerája elé lépett és szelíden, észrevétlen eltolta onnan Lírt:

– Vanta hadnagy vagyok, asszonyom. Kérem, közölje inkább velem az eset körülményeit.

Két perccel később befejezte a beszélgetést, nézte még az elsötétülő képernyőt:

– Furcsa. Majdnem ugyanaz történt tíz perccel később, nem sokkal távolabb...

– Nem kétséges, ugyanaz a két pasas. Egyezik a személyleírás – mondta Lír. – És ezeket is „elnyelte a föld", vagyis a Mars...

– Közlöm Yamorral rádión az újságot – mondta Vanta, és elment a szobájába.

Lír érezte, hogy újabb telefonhívás lesz – egyszerűen érzékelte már a vezetékben igen sebesen közeledő elektronáramlást. Máris kapcsolta a gépet:

– Rendőrség.

– Kiraboltak – mondta egy hang.

– Hát ez nem közönséges dolog! – mondta Jegorov kapitány komoran. Úgy nézett beosztottjaira, mint aki őket vádolja. A Jeges bárkire képes volt így nézni. Feltehetően a déli félteke rendőrfőnökeire, vagyis saját feletteseire is vetett néhány ilyen pillantást az elmúlt évek során, ezért nem léptették még elő. Pedig ő erre nagyon számított. Mi lesz a karrierjével? Már nagyon türelmetlen volt.

– Bizony, bizony – közölte Lír, szándékosan hosszan ejtve az í–t.

Jól számított, ezzel kizökkentette a Jegest. A kapitány fél szemmel rásandított: vajon mit akarhat már megint ez a félvezető... ? Aztán túltette magát a dolgon és folytatta:

– Egyetlen nap leforgása alatt hat rablás történt a városban! Mindegyik a belvárosban, egy alig nyolcszáz méter sugarú körben – mutatta is az egyik készülék képernyőjére felrajzolva a kört, amit most a város térképvázlatára vetítettek a számítógépek. Jegorov olyan büszke volt, mintha ő rajzolta volna a kört:

– Itt van, ni. Mind a hat esetben ugyanaz a négy tettes volt. Háromszor az egyik páros, háromszor a másik páros.

– Bííízony... – bólogatott busa fémfejével Lír.

Jegorov félrehajtott fejjel figyelte, mint egy csodálkozó és töprengő kutya, majd nagyot nyelt és tovább beszélt:

– Nem kétséges, jól betanult bandával állunk szemben. Aligha a mi városunkba valók, hisz eddig nem tevékenykedtek itt. Valahol megszorult a nyakuk körül a hurok, hát áttették ide működési területüket.

– Bííízony – így Lír.

Jegorov nem, bírta tovább: